

Митко гледа и не знае що да вземе. Старецътъ взема една кутия съ най-хубави моливи: червени, сини, зелени, бѣли.

— Искашъ ли я? — пита старецътъ.

— Искамъ! — отвръща Митко.

Старецътъ му посочва хубаво сиво конче съ бѣла сребърна грива.

— Искашъ ли го?

— Искамъ го, — отвръща Митко.

Така той взе едно ножче съ бѣла дръжка, хубава армоника, дето се свири съ уста, голѣма гумена топка... И най-после едно хубаво аеропланче. То самичко бръмчеше и хвърчеше. Митко нареди по-малкитѣ нѣща въ торбичката си, напълни джебоветѣ си, други дигна на рамо и тръгна да излиза.

Навѣнъ се зачу викъ, шумъ; лавнаха кучета, гайда засвири.

— По-скоро, — рече старецътъ, — бѣгай, идатъ други деца.

Митко тръгна, ала не може да мръдне... Искá да върви — не може... Краката му, сякашъ, залепнали о пода, не може да ги помръдне. Той се напъна съ сетни сили, извика и... отвори очи.

Надъ него стоеше майка му и го будѣше:

— Стани, стани, — викаше тя, — Коледаритѣ дойдоха.

Митко скочи. Отвѣнъ свирѣше гайда и момци пѣха:

„Стани нине, господине,
Дошли сме ти добри гости,
Добри гости — Коледари“!..

Георги Райчевъ.

